

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 1 lutego 2022 r. – Viagogo AG/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Autorità
Garante della Concorrenza e del Mercato**

(Sprawa C-70/22)

(2022/C 165/38)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Viagogo AG

Druga strona postępowania: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2000/31/WE⁽¹⁾, a w szczególności art. 3, 14 i 15 tej dyrektywy, w związku z art. 56 TFUE sprzeciwiają się stosowaniu uregulowania państwa członkowskiego dotyczącego sprzedaży biletów na wydarzenia na rynku wtórnym, które zakazuje operatorowi platformy hostingowej działającemu w Unii, takiemu jak wnoszący odwołanie w niniejszym postępowaniu, świadczenia na rzecz użytkowników trzecich usług ogłoszeniowych w zakresie sprzedaży biletów na wydarzenia na rynku wtórnym, zastrzegając tę działalność wyłącznie dla sprzedawców, organizatorów wydarzeń lub innych podmiotów uprawnionych przez organy publiczne do wystawiania biletów na rynku pierwotnym w ramach systemów certyfikowanych?
- 2) Czy ponadto art. 102 TFUE w związku z art. 106 TFUE sprzeciwia się stosowaniu uregulowania państwa członkowskiego dotyczącego sprzedaży biletów na wydarzenia, które zastrzega wszystkie usługi nieodłącznie związane z rynkiem wtórnym biletów (a w szczególności pośrednictwo) wyłącznie dla sprzedawców, organizatorów wydarzeń lub innych podmiotów uprawnionych do wystawiania biletów na rynku pierwotnym w ramach systemów certyfikowanych, wykluczając z tej działalności dostawców usług społeczeństwa informacyjnego, którzy zamierzają prowadzić działalność jako dostawcy usług hostingowych w rozumieniu art. 14 i 15 dyrektywy 2000/31/WE, w szczególności w przypadku gdy, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, takie zastrzeżenie skutkuje umożliwieniem operatorowi dominującemu na rynku pierwotnym dystrybucji biletów rozszerzenia jego dominacji na usługi pośrednictwa na rynku wtórnym?
- 3) Czy w rozumieniu przepisów europejskich, w szczególności dyrektywy 2000/31/WE, pojęcie pasywnego dostawcy usług hostingowych może być stosowane jedynie w przypadku braku jakiegokolwiek działalności polegającej na filtrowaniu, selekcji, indeksowaniu, organizowaniu, katalogowaniu, agregowaniu, ocenie, używaniu, edytowaniu, pobieraniu lub promowaniu treści publikowanych przez użytkowników, które to wskaźniki mają charakter przykładowy i nie muszą występować łącznie, ponieważ należy uznać je za świadczące same w sobie o zarządzaniu usługą przez przedsiębiorcę lub o przyjęciu techniki oceny zachowań użytkowników w celu zwiększenia ich lojalności, czy też do sądu odsyłającego należy ocena znaczenia wymienionych okoliczności w taki sposób, że nawet jeśli występuje jedna lub więcej z nich, można przyjąć, że usługa jest w przeważającej mierze neutralna, co prowadzi do zakwalifikowania dostawcy usług hostingowych jako pasywnego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).

**Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2021 r. w sprawie
T-726/20 Grupa Azoty i in./Komisja, wniesione w dniu 3 lutego 2022 r. przez Grupę Azoty S.
A., Azomureş SA i Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis**

(Sprawa C-73/22 P)

(2022/C 165/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Grupa Azoty S.A., Azomureş SA, Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis (przedstawiciele: D. Haverbeke, L. Ruessmann i P. Sellar, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania strony wnoszącej odwołanie:

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz
- uznanie wniesionego przez nie na podstawie art. 263 TFUE żądania stwierdzenia nieważności części komunikatu Komisji z dnia 25 września 2020 r. zatytułowanego „Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r.”⁽¹⁾ za dopuszczalne; lub
- tytułem żądania ewentualnego – uchylenie zaskarżonego postanowienia ze względu na to, że Sąd powinien był odroczyć wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie dopuszczalności do czasu rozpoznania skargi co do istoty; oraz
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania co do istoty; oraz
- zasądzenie kosztów postępowania na rzecz strony wnoszącej odwołanie; oraz
- rozstrzygnięcie kwestii kosztów postępowania przed Sądem w momencie zakończenia pełnego rozpatrywania żądań skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące je podnoszą dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy: niewystarczające uzasadnienie.

- Sąd nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia. Po pierwsze, w pkt 34–48 i 49–51 zaskarżonego postanowienia Sąd nie ustosunkował się do argumentów podniesionych przez skarżące i nie wykazał okoliczności faktycznych zawisłej przed nim sprawy. Po drugie, nie wyjaśnił, dlaczego jedynie decyzje Komisji wydane na podstawie szczególnego aktu prawa wtórnego mogą dotyczyć skarżących bezpośrednio. Te braki przesądziły o treści pkt 38 zaskarżonego postanowienia.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo stwierdzając, że decyzja nie dotyczyła skarżących bezpośrednio.

- Sąd w pkt 26–30 zaskarżonego postanowienia odwołuje się do utrwalonego orzecznictwa w celu przypomnienia kryterium bezpośredniego oddziaływania. W ramach przeprowadzanego testu bezpośredniego oddziaływania Sąd powinien dokonać oceny treści, charakteru, celu i istoty zaskarżonego aktu, jak również kontekstu faktycznego i prawnego, w jaki się on wpisuje. Nie czyniąc tego, Sąd naruszył prawo przy ocenie przewidzianej w art. 263 TFUE przesłanki dotyczącej istnienia „bezpośredniego oddziaływania”. Przesądziło to o treści pkt 34–48 zaskarżonego postanowienia. Sąd stworzył scenariusz, w którym skarżące zostałyby pozbawione środka zaskarżenia. Nie stosując prawidłowo kryterium służące ocenie bezpośredniego oddziaływania Sąd dopuścił się naruszenia prawa.

Tytułem ewentualnym wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd powinien był pozostawić wniosek o rozstrzygnięcie w przedmiocie niedopuszczalności do rozstrzygnięcia w wyroku co do istoty sprawy.

- W art. 130(3) § 7 i 8 regulaminu postępowania przed Sądem ustanowiony został wymóg, by Sąd pozostawił ten wniosek do rozstrzygnięcia w wyroku, jeżeli uzasadniają to szczególne okoliczności, a następnie wyznaczył nowe terminy dla dalszych czynności procesowych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem te szczególne okoliczności zachodzą, gdy to pozostawienie to rozstrzygnięcia jest konieczne dla prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości.
- Sąd był zobowiązany do dokonania oceny charakteru, treści i kontekstu zaskarżonego aktu w celu ustalenia, czy dotyczy on skarżących bezpośrednio. W tym celu należy skupić się na istocie aktu i na ustaleniu, czy akt ten nakłada na państwa członkowskie autonomiczne obowiązki prawne. Ocena ta pokrywa się z pierwszym podniesionym co do istoty zarzutem odnoszącym się do braku kompetencji Komisji do przyjęcia załącznika I do spornego aktu. Nie pozostawiając wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję do momentu, w którym znalazłyby on już argumenty podnoszone co do istoty, Sąd naruszył przepisy art. 130 § 7 i 8 swego regulaminu postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, C 317, s. 5.